

σπουδή. Και να πού τώρα είμαι άμαθής. Από ά-
μάθεια γράφω τή δημοτική, από άμάθεια πηγαίνω
μέ τους άμαθής, μέ τόν Λαόν. Αί! Θά φταίη λι-
γάκι δά κ' ή καθαρέβουσα.

Η καθαρέβουσα δηλαδή φταίει και δέ φταίει,
γιατί άναντίλεχτο μου φαίνεται πώς υπάρχουνε
άθρῶποι πού τήν ξέρουνε. Τους σίβουμαι και τους
τιμῶ. Άφτοι και τήν Ελλάδα τιμῶνε. Κατωρθώ-
σανε κείνο πού έμεις δέν τό κατωρθώσαμε μ' όλο
μας τόν ιδρο. Καλέ, τί σημασία έχουνε τά διπλώ-
ματά μου, τά βιβλία μου, τά μαθήματά μου, τά
έλληνικά μου και τά δημοτικά μου, τί σημασία τό
έργο μου, μπροστά σέ όσα κάμανε και κάνουνε κάθε
μέρα. Δράματα, κωμωδίες, θέατρο, μυθιστορήματα,
ποίηση, φιλολογία και δόξα, πράμα δέν είναι πού
νά μή χαρίσανε στήν Ελλάδα. Της χαρίσανε και
γλώσσα, καθιερωμένη σέ άθάνατα συγγράμματα.
Της δώσανε τήν έθνική, τήν πολιτική, τή θρησκε-
φτική ένότητα. Τή γλυτώσανε από τους Σλάβους,
από τους Τούρκους—κι από τήν Έβρώπη. Τόν ά-
γώνα τους τόν όσιο άκόμη τόν ξακολουθούνε, και
για τούτο έγώ τό νομίζω δίκιο, σωστό, άπαραίτητο,
άφου καταλογίσαμε τους δικούς μας, νάναφέρουμε
σήμερα και τά ξακουστά όνόματά τους. Νά μέ συμ-
παθῆτε πού δέν τά βάζω μέ τήν άρραβητική τους
τή σειρά. Βιάζουμαι νά κάμω τό χρέος μου, και δέν
άδειάζω. Έπειτα, τί νά σῆς πῶ; Σειρά καμιά δέν
έχουνε. Όλοι τους αξίζουνε τό ίδιο. Τά όνόματά
τους τά παίρνω λοιπόν έτσι, φύρδη μίγδη, από τίς
τελευταίες φημερίδες — «Έσπερινή», «Άθίνα»,
«Ταχυδρόμος»—όπου φιλοτιμηθήκανε νά βγούνε πρό-
μαχοι του Έλληνισμού οί περίφημοι πατριώτες, ό
ένας τρεχιά κατόπι από τόν άλλονε.

Δημ. Δημ.—Χρῆστος Χριστοδούλου, Ίατρός.—
Ι. Σ. Σαουνάτσος.—Α. Ι. Κανδρῆς.—Άγιος Λινάρ-
δος, στρατιώτης.—Φω. Παρασκευῆς.—Λεβαδιεύς.
—Α.—Ω.—Ν. Φωτόπουλος.—Κυπάρισος.—Δ. Γ.
Στεφ.—Π. Ε. Α.—Άπόστρατος ταγματάρχης.—
Κάποιος.—Μιχαήλ Α. Ροδάκης, ήθοποιός.—Κύριος
Νικίας.—Δημ. Δημ.—Δημ. Δημ.—Άλέξ. Β. Πο-
λυχρονάκης.—Δημ. Δημ.—Δημ. Δημ.—Π. Νικ.
Δικηγόρος.—Γεώργιος Κομνηνός.—Π. Α. Σεκῆκος.
—Χρ. Χριστοδούλου, Ίατρός.—Γ. Σταματόπουλος.
—Π. Χ. Μοσχ. (ένταῦθα).—Δημ. Δημ.—Γεώρ. Γ.
Άθανασιάδης, Ίατρός.—Κων. Πα.—Πέτρος Άθαν.
Σεκῆκος.—Δ. Γ. Στεφ.—Εὐθ. Κουμουνοδούρος, έμ-
πορος.—Σ. Γ.—Νόνιος Γκίκος.—Τζανῆς Μίχος.—
Δημ. Δημ.—Ν. Ι. Λάσκαρης.—Μιράντα.—Μεγά-
λου Δουκός Σεργίου.—Ρωμῆός.—Η Φουβοῦ.—
Ίωάννης Δαμβέρης.—Ψυχος σωτήριον.—Γεώργιος
Κ. Πώπ.—Δημ. Δημ.—Πέτρος Κανελλίδης.—Παν-
σλαυισμός.—Σπυρίδων Παγανέλης.—Γεώργιος Κ.
Πώπ.—Η Άνεξαρτησία (του κ. Γ. Δροσίνη).—Ο
Σύλλογος πρὸς διάδοσιν (του κ. Δ. Βικέλα).—Δημ.
Δημ.—Σπυρίδων Παγανέλης.—Η Γνώμη του κ.
Μπαμπη (Άννινου).—Πέτρος Κανελλίδης.—Άγγελ-
ος Βλάχος (ό ήκιστος και μάλιστος).—Η Άνά-
λυσις του κ. Σπ. Βάσεως.—Ο Ήκιστος.—Γεώρ-
γιος Κ. Πώπ.—Κίμων Μιχαηλίδης.—Δημ. Δημ.—
Η Συνέχεια του κ. Σπ. Βάσεως.—Μία Άποκήρυ-
ξις.—Σ. Βουτυρῆ, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου,
Ί. Μ. Δαμβέρη, διεφτυντάδες τῶν Πά-τρι-ῶ-νέ
(δέν ξέρω πού νά τό τονίσω).—Δημ. Δημ.—17 τῆς
Στρογγύλης τραπέζης (ένταῦθα).—Γεώργιος Κομνη-
νός.—Κύριος Κων. Π.—Τακτική άναγνώστρια.—
Γερολύκος Καθαρόγλωσσος.—Ο Μάλιστος.—Ν.
Παπαλεξαντρῆς.—Πέτρος Κανελλῆς, φοιτητής.—
Γεώργιος Κ. Πώπ.—Ο Τσάκωνας.—Ο Κίνδυνος
(είνε μέγας).—Δημ. Δημ.—Ν. Ί. Λάσκαρης.—

Ν. Ί. Λάσκαρης.—Η Άσθίνα (του κ. Δηλιγιάν-
νη).—Άθαν. Πετρίδης Ήπειρώτης πρῶτην σχολάρ-
χη Πειραιῶς.—Ήμίτερος Π. Κ. Τσάτσος.—Άθα-
νασιος Ί. Κανδρῆς Τελειοδιδάκτος του Πρακτικού
Λυκείου.—Κουρία.—Π. Νικ.—Ν. Ί. Λάσκαρης.
—Η Άσθίνα (του κ. Δηλιγιάννη).—Έκρυλόγημα.
Και Στομαχαλγία.—Άναστ. Ί. Δασκαλόπουλος
Διδασκαλιστής.—Δημ. Δημ.—Γεράσιμος Σ. Μαυρ.
—Ο Θερινός τῆς Τσίπας (Δ. Π. Κ.).—Γεννάδιος
(ό l'art du graveur).—Κύριος Διαβατικός (ένταῦ-
θα).—Κύρ. Νάσ. Γεωργιάδης.—Ε. Ί. Σαουνάτσος.
—Όδυσσεύς Φυγόλωτος.—Χ.Κ. Μακρῆς.—Άναστ.
Ί. Δασκαλόπουλος Διδασκαλιστής.—Ο Ίδιος.—
Γεράσιμος Σ. Μαυρ.—Ο Θερινός τῆς Τσίπας. (Δ.
Π. Κ.).—Γεννάδιος Έστειρωτος.—Κύριος Διαβατι-
κός (ένταῦθα).—Κύριος Νάσ. Γεωργιάδης.—Δημ.
Δημ.—Α. Δρακόπουλος.—Γεώργιος Κ. Πώπ.—
Άγιος Λινάρδης Τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας τῆς
άλυτρώτου Ελλάδος.—Βολιώτης.—Κουρία.—Σε-
θασμού Ί. Κοσμόπουλος.—Γαργαλιάνοι.—Ν. Α.
Λαμπρόπουλος. Δημοτ. Σύμβουλος.—Χαρ. Δ. Πα-
παχριστοφίλου.—Χ. Φερεντίνος ζωγράφος.—Γερ.
Σταθάτος, ίατρός.—Δ. Β. Τσιμαρδάς.—Ν. Κ.
Άλεξόπουλος.—Γ. Ίω. Οικονόμου, τελ. νομικῆς.—
Δημ. Δημ.—Κίμων Χαλαζωνίτης.—Γεώργιος Κ.
Πώπ.—Χρ. Άλεξόπουλος.—Σταμ. Μαλτέζος.—
Ν. Γ. Νικολόπουλος.—Δημ. Δημ.—Γεράσιμος Θ.
Μαυροειδῆς.—Ίω. Γ. Πολώτης.—Κτλ.—Κτλ.—
Η Προδοσία (του κ. Παροδίτη).—Δημ. Δημ.—
Γεώργιος Κ. Πώπ.—Παροδίτης.—Παροδίτης.—
Παροδίτης.—Παροδίτης.—Παροδίτης.—Παροδίτης.
—Παροδίτης.—Παροδίτης.—Παροδίτης.—Και πε-
ραστικά σας!

Όλοι μαζί, συμποσωμένοι, σάν και μες, άπα-
ράλλαχτα, εκατόν πενήντα! Ίσως όμως ούτε κ'
ένας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όνειρα δέν κνηγιάω,
Μήτε χίμαιρες γυρεύω νά νικήσω.
Ένας μέ τους άλλους τους πολλούς κ' έγώ περνάω
Ταπεινός, πού όλο ξοπίσω
Άπομένω και ζητάω
Τή φτωχή μου τήν καλόβα κάπου άπόμερα νά στήσω.
Κάποιε έννοιωσα ένα χέρι
Δυνατό, πώς μ' είχε άρπάξει
Πρός τόν κόσμο τῆς αλήθειας και του όραίου νά μέ
[φέρη.
Κ' είχε πόθο ό ταπεινός πού μακριά νάράξει.
Όμως τώρα ποιός μάκνυει, ποιός μέ ξέρει;
Ω! κανείς στή μοναξιά μου μήν έρθῆ νά μέ ταράξει.

Σιγά! ποιά λαχτάρα ξυπνῆ και περνῆ
Δίχως τρέμο τό δρόμο τῆς νύκτος;
Μές σιά βάθη ξανά του νου μου γυρνῆ
Τῆς ζωῆς μου τό πρῶτ' όνειρό της.

Τό κρασί μέ μεθῆ τῆς πρώτης χαρῆς
Και ρουφῶ κι όλο δείχνω τά στήθια
Άνοχά σιά σπαθί τῆς βουβῆς σφραγῆς.
Τώρα πιά δέ μέ φεύγει αλήθεια.

Κάποιοι αντίλαλοι πέρα κεί σιγοσβητοῦν,
Πέρα κεί σόν άνέφαλο άνέρα,

Και δελά σιά παλιά τήν ψυχή μου τραβοῦν,
Μά του πόνου ζητῶ τή μητέρα.

Πι τή θέλω τή ζήση νά περνῆ χαρωπή;
Κι' ό μικρός δύναται έτσι νά ζήση.
Η ψυχή μου κρυφά τώρα θέλω νά πῆ,
Πώς μέ πόνου τραγοῦδι θα σβῆση.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

ΤΟ: ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΟΓΑ ΤΟΥ

Μερικοί από κείνου, πού μέ κάθε τρόπο, μέ
φέματα άστοχάστα και μέ ταιριασμένες άβανές, πο-
λεμοῦνε τήν έθνοσωστρα ιδία μας και μας άχτρεύουν-
ται σόν τρανό και ιερό Άγώνα μας, λέγοντας πώς
τάχατες οί δημοτικιστές φτιάνουν δική τους γλώσ-
σα, συγοφέρνουν για παράδειγμα, μέ χωρίς νά βα-
ριούνται, τό Παρθενός. Αυτές κιάλας τίς ήμέ-
ρες πού δυό τρεις έφημερίδες άρχισαν νά σκυλοδρι-
ζουνε μέ τόν πιό άπρεπο τρόπο τόν Ψυχάρη μας,
τόν τιμημένο, κι όλους όσοι στό πλευρό του δου-
λεύουνε παλληκαρία για τή Γλωσσική του Γένου
μας Αναγέννηση, τό Παρθενός διακλήθηκε, και
πάλι διακλήθηκε, αλέξις πλασθεῖσα άνοσίως
όπό του κ. Ψυχάρη, άνήκουστος, βάρβαρος, και
γλωσσικόν τέρας άκατανόητον. Μά έμεις όλο κεί-
μενα και ντοκουμέντα αξιόπιστα φέρνοντας θα δεί-
ξουμε πώς και ζωντανή είναι αυτή ή λέξη και πώς
δέν ταιριάζει νά τή παραιζούν μερικοί άνίδεοι για
αγλωσσικόν τέρας άκατανόητον άφου έχει τόσα και
τόσα άνάλογα στή γλώσσα μας.

Τό Παρθενός πρωτομεταχειρίστηκε ό πολύ-
τιμος και αξίος δάσκαλός μας, ό κ. Ψυχάρης, στό
«Ταξίδι μου» σ. 191. Ένώ στίς σελίδες 157, 190,
193, 197, 199, 200, 202, 206 μεταχειρίζεται
τό πιό γνωστό και συνηθισμένο τύπο, τό Παρθε-
νῶνας. Ο κ. Ψυχάρης, τώμολόγησε τό πράμα,
πώς τό Παρθενός άκουσε κάποτεσ από ένα φύλακα
τῆς Άκρόπολης. Δικαιώμα του λοιπόν ήτανε νά
γράψῃ τή λέξη, άφου είναι ζωντανή. Γιατί τάχατες
νά μήν τή μεταχειριστῆ; Ένώ λαβαίνει για βάση
στή γλώσσα τόν πρωτογενή άθρῶπο, κι άφου, κα-
θώς θα δείξουμε βρίσκονται κι άλλα πολλά άνά-
λογα μ' αυτή τή λέξη. Μά σάν βγῆκε «Τό Ταξίδι»
οί διάφοροι κακοθελητές τῆς Έθνικῆς μας Ζωῆς,
μέ λύσσα λύκου χτύπησαν αυτό τόν τύπο. Ένομι-
σανε γεροσυλία ό Παρθενῶν, τό άριστοῦργημα αυτό
τῆς ελληνικῆς καλλιτεχνίας, νά γραφῆ Παρθενός.
Σ' άλλους πάλι, πού ήσαν πιά πολλοί, τό πράμα
φάνηκε άστείο και από κακοκεφαλιά κορδιδεψαν τή
λέξη. Μά ένα φωτεινό και διαβαλεμένο πνεῦμα, ό
μακαρίτης ό Ροῦθης, σέ μιᾶ κριτική (1) για τό βι-
βλιο του κ. Ψυχάρη—ή πρώτη έπιστημονική πού
δημοσιέφτηκε—λέγοντας πώς «Τό ταξίδι μου» είναι
σέ καθαρία δημοτική, σέ ζωντανή γλώσσα, έγραψε
και για τό Παρθενός σέ μιᾶ σημειωσούλλα αυτά τά
λόγια: «Τους σκωψαντας τό Παρθενός πρέπει νά
υποθεσώμεν ή άγνοούντας ή λησμονήσαντας τά παρ'
άρχαιοις κενθμῶν και κενθμός, δρυμῶν και δρυμός
και τά άνάλογα τῆς δημῶδους άρχοντας και άρχος,
δράκοντας και δράκος και τά όμοια τούτοι». Βλέ-
πεις, στό μελετημένο και παρατηρητικό λόγο, στό
συγγραφέα τῶν Ειδῶλων, διν έκανε καμμιᾶ έντύ-
πωση ό,τι έτάραξε τό χαῖνο πλήθος, για νά μετα-
χειριστῶ τή φράση του ποιητή τῆς καρδίας μου και